

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Lukáše Pišvejce (soudce zpravodaj), soudce Mgr. Aleše Smetanky a soudkyně JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobce: N. G. T., státní příslušnost V. s. r.
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 25, Praha 1

proti
žalovanému: Ministerstvo zahraničních věcí
sídlem Loretánské náměstí 5, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 2. 2023, č. j. 136352-3/2022-OPL,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 2. 2023 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti usnesení Velvyslanectví

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

České republiky v Hanoji (dále jen „*prvoinstanční orgán*“) ze dne 27. 10. 2022, č. j. 2132-2/2022-HANOKO (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Prvoinstančním rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobce o upuštění od osobního podání žádosti o zaměstnaneckou kartu na území České republiky a řízení o žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu bylo podle § 169d odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů zastaveno.

II.

Žaloba

2. Žalobce úvodem shrnul dosavadní průběh správního řízení a uvedl, že napadá uvedené rozhodnutí žalovaného, jelikož je přesvědčen, že toto nepřiměřeným způsobem zasahuje do jeho soukromého a rodinného života. Dále pak žalobce napadá uvedené rozhodnutí pro absenci posouzení zájmů jeho nezletilých dětí. Dle žalobce tedy bylo napadeným rozhodnutím žalovaného nepřiměřeným způsobem zasaženo do jeho práv, která jsou chráněna ustanoveními ústavního pořádku České republiky a rovněž ustanoveními mezinárodních smluv, jimiž je Česká republika vázána a rovněž došlo k porušení relevantních ustanovení Úmluvy o právech dítěte. Závěrem žalobce uvádí, že dle jeho názoru žalovaný a správní orgán I. stupně nesprávně vyložili neurčitý právní pojem „odůvodněný případ“ uvedený v § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců, resp. se výkladem tohoto pojmu blíže nezabývali. Žalobce tedy žádá nadepsaný soud, aby uvedené rozhodnutí pro nezákonnost zrušil.
3. Žalobce ve své žádosti o upuštění od osobního podání opakovaně uváděl, že v případě nevyhovění jeho žádosti dojde k nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého a rodinného života. V této souvislosti pak žalobce uváděl, že v České republice pobývá již značnou část svého života, má zde svou rodinu a nezletilé děti. Žalovaný správní orgán a správní orgán I. stupně se nicméně přiměřeností dopadů rozhodnutí zabývaly veskrze formálně bez bližšího posouzení dopadů svých rozhodnutí do života žalobce. Hlavním argumentem žalovaného pak bylo jeho tvrzení, že za svou současnou situaci si předně může žalobce sám, neboť ji zavinil svým dřívějším protiprávním jednáním, přičemž dle žalovaného se v jeho případě bude jednat pouze o krátkodobé odloučení od rodiny, které do soukromého a rodinného života nezasáhne nijak zásadním způsobem. Žalobce zde především namítá, že za svou předchozí trestnou činnost byl již potrestán a svůj trest vykonal. Nepovažuje tedy za přiměřené, aby byl za své předchozí jednání trestán znovu opětovným odloučením od své nejbližší rodiny. Stejně tak žalobce nesouhlasí s opakovaným tvrzením žalovaného, že v jeho případě jde o běžnou rodinnou situaci, kterou může jeho rodina bez větších potíží překonat. K tomu uvádí žalobce především následující. Žalobce nejprve nepovažuje za běžné, aby byla rodina s nezletilými dětmi takto nízkého věku rozdělena na neurčitě dlouhou dobu velkou vzdáleností, jakou představuje cesta z České republiky do země původu žalobce. Žalobce si je samozřejmě vědom, že v důsledku častého rozpadu manželství dochází k existenci rodinných domácností pouze s jedním rodičem. Zároveň si je však vědom skutečnosti, že takovýto stav věcí není v zájmu nezletilých dětí, které rozdělením rodiny velmi často trpí nejvíce. Rozdělené rodiny, ač se naneštěstí v realitě všedního života objevují čím dál častěji, zcela jistě nelze považovat za běžný stav a za běžné prostředí pro výchovu nezletilých dětí. Žalobce v tomto ohledu dále poukazuje na skutečnost, že žalovaný se k jeho rodinné situaci vyjadřuje způsobem, jako by snad požadavek osobního podání žádosti znamenal krátkodobý výlet do nedaleké země. Tento dojem žalobce nabývá především z opakovaných poznámek, že se jedná o běžnou rodinnou situaci, přičemž odloučení žalobce od rodiny bude pouze dočasné. Žalobce

nicméně namítá, že žalovaný zde zcela nedostatečně zhodnotil vážnost celé situace. Žalobce zde především považuje za klíčové, že žalovaný se odmítl blíže zabývat délkou případného odloučení žalobce od jeho rodiny. Žalobce ve své žádosti a později ve svém odvolání namítal, že žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny se v zemi jeho původu přijímají na zastupitelském úřadu v rámci tzv. slosovatelných registrací. Tento postup znamená, že cizinec s úmyslem požádat na zastupitelském úřadu v Hanoji o dlouhodobý pobyt za účelem společného soužití rodiny je povinen se zaregistrovat do slosování a zaplatit správní poplatek. Následně je tento cizinec nucen vyčkat, zda bude jeho žádost vylosována a bude mu přidělen termín k jejímu podání. Tato registrace se koná jednou za čtvrt roku, přičemž žalobce nemá žádnou záruku, že právě jeho žádost by byla vylosována. I kdyby se pak žalobci podařilo žádost o pobytové oprávnění tímto způsobem v zemi původu podat, byl by nucen setrvat po celou dobu řízení v zemi původu, přičemž zákonná lhůta pro vyřízení žádosti je dle § 169t odst. 6 písm. a) bod 6 zákona o pobytu cizinců stanovena na 270 dnů. I takto dlouhá doba pak bývá Ministerstvem vnitra, které o žádosti meritorně rozhoduje, často překračována. Žalovaný na tuto argumentaci ve svém rozhodnutí reagoval především tvrzením, že žalobcem uvedené skutečnosti o délce řízení před Ministerstvem vnitra jsou čistě v rovině tvrzení. Stejně tak žalovaný uvedl, že ve slosovatelné registraci, v níž je nyní na zastupitelském úřadu v Hanoji žádáno o termín osobního podání žádosti, byly dosud termíny přiděleny všem žadatelům. Žalobce však považuje naopak tyto žalovaným uváděné skutečnosti za nepodložené a do jisté míry považuje jeho argumentaci za alibistickou. Je totiž zřejmé a lidsky zcela pochopitelné, že je to právě délka odloučení a vzdálenost od rodiny, které způsobují tvrzený zásah do soukromého a rodinného života žalobce. Skutečnost, že se žalovaný odmítl touto délkou fakticky zabývat, tak znamená, že ani řádně nemohl přiměřenost dopadů do soukromého a rodinného života žalobce posoudit. Žalovaný se zcela vyhnul zhodnocení případné délky řízení před Ministerstvem vnitra České republiky a touto se vůbec nezabýval. Ohledně možnosti podat žádost v zemi původu pak žalovaný pouze uvedl, že ve slosovatelné registraci byly dosud termíny přiděleny všem žadatelům. Žalobce zde nicméně uvádí, že počty žadatelů v minulosti nemusejí nic vypovídat o počtech žadatelů v nejbližších měsících. Závěr žalovaného, že osobnímu podání v zemi původu nic nebrání, je tak pouhou spekulací. Žalobce v kontextu výše uvedeného uvádí, že povinnost posuzování přiměřenosti dopadů do soukromého a rodinného života vyplývá z přímo aplikovatelného čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Toto právo je rovněž zakotveno v českém ústavním pořádku, zejména v čl. 10 odst. 2 a čl. 32 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. K uvedeným ustanovením je již ustálená judikatura správních soudů a Nejvyššího správního soudu, dle které je třeba přiměřenost dopadů do soukromého a rodinného života posuzovat. Žalobce by pak v tomto kontextu rád upozornil na nedávný vývoj v judikatuře správních soudů k posuzování přiměřenosti dopadů do soukromého a rodinného života. Žalobce nejprve upozorňuje na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, který ve svém rozsudku, č. j. 31 A 39/2021, ze dne 22. 4. 2022, uvedl, že „Krajský soud konstatuje, že i upuštění od povinnosti podat žádost osobně je zákonným krokem pro vyřízení pobytového statusu“ Ve stejném rozsudku pak Krajský soud v Hradci Králové zohlednil i „skutečnost, že žalobce v ČR již povoleným pobytem disponoval a není osobou pro správní orgány ČR zcela neznámou, čímž se oslabuje nutnost trvat na osobním podání žádosti v zemi žalobce.“ Žalobce je přitom osobou, která je správním orgánům na území České republiky známa. Zároveň zde má rodinu a pobývá zde již velmi dlouhou dobu. Vedle výše uvedeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové pak žalobce rovněž odkazuje na dva nedávné

rozsudky Krajského soudu v Plzni ze dne 25. 11. 2022., č.j. 55 A 20/2022 – 93, a dále rozsudek rovněž z 25. 11. 2022, č.j. 55 A 25/2022 – 81. V prvním z těchto rozhodnutí soud uvádí, že jediným z důvodů pro upuštění od osobního podání, který důvodová zpráva k ust. § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců výslovně zmiňuje, je právě velká vzdálenost zastupitelského úřadu. Dle soudu je tato podmínka splněna, pobývá-li cizinec v České republice. Soud pak dále uvádí, že je třeba posuzovat, zda požadavek osobního podání není v individuálním případě tvrdý a nerozumný, např. s ohledem na rodinný život cizince na území České republiky. Uvádí pak, že je tedy třeba zkoumat a pečlivě zvážit, zda zájem na osobním podání žádosti převažuje nad individuálními skutkovými okolnostmi daného případu. Krajský soud v Plzni v tomto rozhodnutí dochází k závěru, že přítomností cizince na území je pak zájem na osobním podání žádosti do jisté míry snížen, jelikož cizinec je osobou, která je orgánům veřejné moci v České republice známa. Naopak individuální skutkové okolnosti v případě daného cizince, např. v podobě rodinného života, mohou v tomto ohledu veřejný zájem na osobním podání žádosti převažovat. Zde je ostatně třeba vyjádřit se rovněž k výkladu neurčitěho právního pojmu odůvodněný případ, jak je stanoven v ust. § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Dle dlouhodobé judikatury Nejvyššího správního soudu lze od osobního podání upustit i v případě, kdy by trvání na tomto způsobu bylo tvrdé a nerozumné. K tomu pro srovnání žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2020, č. j. 3 Azs 74/2019 – 38, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2019, č. j. 1 Azs 217/2019 – 32. K přílišné tvrdosti a rovněž nerozumnosti trvání na osobním podání v případě žalobce pak lze uvést následující. Ačkoli žalovaný opakovaně uvádí, že oddělení žalobce od jeho rodiny bude pouze dočasné, je toto tvrzení krajně zavádějící. Žalobce má na území České republiky celou svou rodinu včetně malých dětí, rodičů a sourozenců a má zde rovněž veškeré své materiální zázemí. Rodina žije z podnikání jeho manželky, které je zakotveno právě na území České republiky, přičemž manželka při svém podnikání potřebuje aktivní pomoc a podporu svého manžela. Pro žalobce by tak nucené vycestování bylo značným zásahem do jeho způsobu života, jak již bylo popsáno výše. Dále pak žalobce považuje zásah do života rodiny za velmi tvrdý a nepřiměřený vůči jeho nezletilým dětem, k čemuž se vyjadřuje níže.

4. Žalobce rovněž napadá rozhodnutí žalovaného pro nedostatečné posouzení zájmů jeho nezletilých dětí. Zde pak rozhodnutí žalovaného i správního orgánu I. stupně hraničí dle žalobce s nepřezkoumatelností. Zejména žalovaný se ve svém rozhodnutí podrobně z formálního hlediska zabývá povinností zabývat se zájmy dítěte, přičemž hodnotí, zda řízení o žádosti o upuštění od osobního podání spadá stran posuzování zájmu dítěte do III. či IV. kategorie řízení, jak je vymezil Ústavní soud ve svém nálezu, sp. zn. IV. ÚS 950/19. Podrobnější posouzení nejlepšího zájmu nezletilých dětí však v obou rozhodnutích správních orgánů chybí. Zde je přitom možné se rovněž odkázat na dlouhodobou a ustálenou judikaturu správních soudů. Např. v již citovaném rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 25. 11. 2022, č.j. 55 A 20/2022 – 93, krajský soud uvedl, že řízení o žádosti o upuštění od osobního podání, kterou podal rodič nezletilého dítěte, zcela jistě spadá do III. kategorie řízení dle výše uvedeného nálezu. Krajský soud následně vymezil, že dle tohoto nálezu je třeba i v těchto řízeních zkoumat např. míru péče cizince o nezletilé dítě, míru závislosti dítěte na cizinci či ohrožení řádného vývoje dítěte. Žádné z těchto kritérií však není žalovaným, ani správním orgánem I. stupně hodnoceno. Oba správní orgány neustále opakují, že v případě žalobce půjde pouze o dočasné odloučení, jelikož pouze vycestuje, následně podá v zemi původu žádost o pobytové oprávnění a bude se moci navrátit zpět. Zcela pak ignorují výše popsanou praxi a proceduru, která by vyřízení pobytového

oprávnění předcházela a po dobu jejíhož trvání by žalobce byl nucen setrvat v zemi původu. V tomto ohledu je pak třeba uvést, že zcela jistě není v zájmu nezletilých dětí žalobce, aby je jejich otec opustil na takto dlouhou dobu. Žalobce připomíná, že v zájmu dětí je vyrůstat v úplné rodině, přičemž tento jejich zájem je třeba poměřovat s veřejným zájmem na osobním podání žádosti, což jednoznačně konstatoval i Krajský soud v Plzni v již citovaném rozsudku č.j. 55 A 20/2022 – 93. Žalobce rovněž rozporuje argument správního orgánu I. stupně, že rodinné vazby již byly narušeny v důsledku výkonu trestu odnětí svobody, tudíž odloučení dětí od otce nebude nepřiměřené, přičemž k této argumentaci se přihlásil rovněž žalovaný. Jak již žalobce uvedl v podaném odvolání, dojde-li k narušení rodinných vazeb v minulosti, přičemž rodina situaci ustojí, neznamená to v žádném případě, že je možné v narušování těchto vazeb bez následků pokračovat. Takovou argumentaci lze přirovnat k tvrzení, že přežije-li člověk jednu ránu nožem do břicha, je jistě přiměřené a zdravé neohrožující zasadit mu druhou. Tento styl odůvodnění přiměřenosti byl rovněž odmítnut rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2022, č.j. 5 Azs 33/2022 – 39. Z hlediska posouzení nejlepších zájmů dítěte pak žalobce shrnuje, že tyto nebyly v řízení podrobněji zkoumány a žalovaný se pouze formálně, byť obsáhle zabýval otázkou, zda je či není třeba zájmy nezletilého posuzovat a jaký je jim třeba přikládat v řízení význam. Na posouzení skutečného dopadu do života nezletilých dětí již ale v napadeném rozhodnutí nedošlo. V závěru tohoto bodu pak žalobce výslovně odkazuje nález Ústavního soudu, sp. zn. II ÚS 2027/17, kde v přímo v právní větě Ústavní soud stanovil, že „Nutnost zohlednění nejlepšího zájmu dítěte při jakékoli činnosti týkající se dítěte, včetně soudního rozhodování, Ústavní soud ve své judikatuře dlouhodobě zdůrazňuje. Podle autoritativního výkladu Výboru pro práva dítěte platí, že „vždy, když je činěno rozhodnutí s dopadem na konkrétní dítě, musí rozhodovací proces zahrnovat posouzení možného dopadu (negativního nebo pozitivního) rozhodnutí na dotčené dítě. Z odůvodnění rozhodnutí musí být patrné, že [nejlepší zájem dítěte] byl vzat v potaz.“

5. Žalobce tedy shrnuje, že napadené rozhodnutí nepřiměřeným způsobem zasahuje do jeho soukromého a rodinného života a rovněž do života jeho manželky, syna a nezletilých dětí. Tento zásah, zejména s ohledem na jeho nezletilé děti, pak nebyl dostatečně posouzen. Ostatně i vyložení neurčitěho právního pojmu „odůvodněný případ“ bylo v napadeném rozhodnutí značně stručné a neúplné. Žalobce rovněž odkazuje na nedávnou judikaturu Krajského soudu v Plzni, tedy na rozsudky ze dne 25. 11. 2022., č.j. 55 A 20/2022 – 93, a č.j. 55 A 25/2022 – 81, které jednoznačně uvádějí, že je třeba poměřovat zájem na osobním podání žádosti s individuálními skutečnostmi v daném konkrétním případě, přičemž uvádějí, že zájem na osobním podání má mít své zdůvodnění, aby jej bylo možno s individuálními zájmy, např. nezletilých dětí, poměřovat. V důsledku absence poměrování výše uvedených zájmů s veřejným zájmem na osobním podání žádosti, jakož i pro absenci posouzení zájmů nezletilého dítěte považuje žalobce napadené rozhodnutí za nezákonné a nepřezkoumatelné a navrhuje jeho zrušení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný úvodem předesílá, že jádrem řízení o žádosti bylo posouzení toho, zda případ účastníka řízení představuje odůvodněný případ, pro který by bylo na místě upustit od povinnosti osobního podání žádosti ve smyslu § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců, či nikoliv. Důvody, pro které je na místě upustit od povinnosti osobního podání žádosti, mohou být jednak na straně žadatele, a jednak na straně zastupitelského úřadu, s tím, že musí jít o překážku, pro kterou je nerozumné a zbytečně tvrdé trvat na osobním podání

žádosti [srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 31. 5. 2011, č. j. 9 Aps 6/2010-106].

7. Stěžejním důvodem žalobce pro upuštění od povinnosti osobního podání žádosti uvedeným v žádosti byla jeho rodinná situace.
8. Zaprvé pokud se jedná o námitku nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodiny, který mělo údajně způsobit napadené rozhodnutí, uvedenou v bodě III. a) žaloby, tak žalovaný uvádí, že tato námitka byla jádrem argumentace žalobce již v žádosti. Její podstatou se tak již žalovaný jednou zabýval a odkazuje se v této souvislosti na napadené rozhodnutí.
9. Žalobce nejprve namítá, že hlavním argumentem žalovaného údajně bylo, že za svou situaci si předně může žalobce sám, když o své pobytové oprávnění přišel v důsledku jím páchané trestné činnosti. Takové tvrzení však neodpovídá obsahu správního spisu, neboť trestní minulost byla žalovaným zohledněna jako důvod podpůrný, nikoliv hlavní, jak ostatně vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí. Hlavním argumentem žalovaného bylo, že rodinná situace žalobce není natolik výjimečná, aby představovala překážku, pro kterou je podání žádosti standardním způsobem zbytečně tvrdé či nerozumné (k tomu podrobněji dále). Samotné zohlednění pobytové či trestní historie žalobce přitom je relevantním kritériem pro řádné a úplné posouzení žádosti o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti (srov. např. bod 26 a 39 rozsudku NSS ze dne 30. 3. 2023, č. j. 4 Azs 19/2023-34).
10. Žalobce dále namítá, že nesouhlasí s argumentací žalovaného, že je jeho rodinná situace běžná. Žalobce tuto argumentaci rozvádí v tom smyslu, že nepovažuje za běžné, aby byla rodina s nezletilými dětmi rozdělena na neurčitě dlouhou dobu velkou vzdáleností, jako tomu je mezi Českou republikou a Vietnamem. K tomu žalovaný uvádí, že tato argumentace směřuje k ochraně nejlepšího zájmu nezletilých dětí, která je blíže v žalobě rozvedena v bodě III. b) žaloby, žalovaný se tedy k této části vyjadřuje v bodě zadruhé tohoto vyjádření dále.
11. Další námitkou žalobce je údajné nezohlednění délky jeho případného odloučení od jeho rodiny. Žalobce v této souvislosti svou námitku upřesňuje popisem systému slosovateľných registrací, délkou řízení o žádosti o pobytové oprávnění před Ministerstvem vnitra a tvrzením o jejím překračování. K tomu žalovaný připomíná, že délku případného odloučení v rozhodnutí samozřejmě zohlednil, jak je seznatelné z odůvodnění napadeného rozhodnutí. Pro účely řízení o žádosti o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti totiž není podstatné určení konkrétní délky případného odloučení, jak by se z argumentace žalobce mohlo zdát. Není ani rozhodné, zda se jedná o odloučení v délce 270 dní, nebo v délce o dva měsíce delší. Podstatné je, že v souvislosti s případným nevyhověním žádosti od povinnosti osobního podání žádosti se na pobytové situaci účastníka řízení nic nemění (tj. nevzniká žádný zákaz návratu na území, nevzniká ani žádná nová povinnost opustit území, pouze se rozhodnutím potvrzuje povinnost žádat o pobytové oprávnění přímo v jeho domovské zemi, kterou stanovil přímo zákonodárce) a že se jedná o vycestování dočasné, přičemž délka odloučení do jisté míry vychází také z procesní snahy účastníka řízení (např. o registraci termínu může žalobce žádat v zastoupení, a nemusí tak být na území jeho domovské země, následně se může pokusit využít jiné krátkodobé oprávnění pro pobyt na území České republiky atd.). Právě dočasnost vycestování žalobce je přitom naprosto zásadním kritériem pro posouzení tvrdosti zásahu do rodinného a soukromého života (srov. např. bod 42 rozsudku NSS ze

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

dne 30. 3. 2023, č. j. 4 Azs 19/2023- -34). Dočasnost vycestování žalovaný řádně zohlednil a v napadeném rozhodnutí odůvodnil.

12. Pokud žalobce není nad rámec řízení o žádosti o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti spokojen se zákonnými lhůtami pro vyřízení žádosti o pobytové oprávnění Ministerstvem vnitra, tak se jedná o skutečnost, kterou soudy opakovaně označily za irelevantní pro posouzení toho, zda se jedná o odůvodněný případ, jak bylo uvedeno v napadeném rozhodnutí. Pokud žalobce namítá, že žalovaný k systému tzv. slosovateľných registrací pouze uvedl, že termíny byly zatím přiděleny všem žadatelům, tak se jedná o další tvrzení, které nemá oporu v napadeném rozhodnutí ani v obsahu správního spisu. Žalovaný k tomu v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl následující: „Stejně tak hypotetická je obava nemožnosti získat termín pro podání žádosti o pobytové oprávnění. ZÚ Hanoj v napadeném usnesení uvedl, že kapacita jednotlivých termínů nebyla naplněna, a účastník řízení ani nevynaložil žádnou snahu si termín podání žádosti o pobytové oprávnění zařídit, jeho námitka se tak jeví jako předčasná v tom smyslu, že není možné, aby se za takové situace dovolával údajné překážky, která se však v jeho právní sféře vůbec neprojevila a neexistuje ani důvodná obava, že by se v lidsky důstojném časovém horizontu projevila.“ Žalobce tak pouze recituje redakčně upravenou dřívější námitku, kterou se již jednou žalovaný zabýval a vypořádal ji. Žalobcova námitka tak v důsledku ani nesměruje proti napadenému rozhodnutí, žalobce pouze opakuje své ničím nepodložené přesvědčení a pocity.
13. Pokud žalobce potom považuje možnost a dostupnost přidělení termínu pro podání žádosti nepodloženou, tak žalovaný zdůrazňuje, že bylo povinností žalobce doložit existenci výjimečných důvodů, které mají za následek, že osobní podání žádosti o pobytové oprávnění na zastupitelském úřadě je příliš tvrdé a nerozumné. Žalobce v této souvislosti nic nedoložil a zřejmě ani neměl co doložit, neboť se o získání termínu ani nepokusil. Žalobce se tak dovolává dobrodiní v podobě upuštění od povinnosti osobního podání žádosti, aniž se kdy o sjednání termínu na ZÚ Hanoj vůbec pokusil. Samotný způsob technického nastavení registrace termínů pro podání žádosti, jakož i standardní průběh řízení o žádosti o pobytové oprávnění potom zmíněný výjimečný důvod zcela nepochybně nemohou představovat, neboť by tuto výjimečnost splnil doslova každý případ podléhající registraci termínu pro podání žádosti a následnému věcnému vyřízení žádosti Ministerstvem vnitra.
14. Tato argumentace nemůže být úspěšná z výše uvedených důvodů ani v případě jejího zohlednění při posouzení případné délky odloučení žalobce od jeho rodiny, neboť na délku odloučení nemá významný vliv a žalobce s délkou odloučení navíc mohl a měl počítat. To platí tím spíše za situace, pokud platí, že byl žalobci již před více než dvěma lety vydán výjezdní příkaz. Správní orgány se již dříve nutně musely vypořádat s přiměřeností ukončení jeho povolení k pobytu dle § 174a zákona o pobytu cizinců a ve smyslu § 50 odst. 3 zákona o pobytu cizinců v souvislosti s vydáním výjezdního příkazu na území České republiky nebylo možné podat žádost o udělení dlouhodobého víza nebo povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu s výjimkou žádosti podle § 33 odst. 1 a § 42e zákona o pobytu cizinců.
15. Další námitkou žalobce je popis mezinárodně právních závazků České republiky, tj. čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, ústavního pořádku České republiky, zejména čl. 10 odst. 2 a čl. 32 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, a judikatury, dle kterých je nutné přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života posuzovat. Žalobce odkazuje na rozsudky Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 22. 4.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

2022, č. j. 31 A 39/2021-74, a Krajského soudu v Plzni ze dne 25. 11. 2022, č. j. 55 A 20/2022-93 a 55 A 25/2022-81. Tyto rozsudky označuje žalobce jako „vývoj v judikatuře správních soudů“. K tomu žalovaný uvádí, že v prvé řadě je nutné odmítnout, že by tyto ojedinělé případy představovaly vývoj v judikatuře správních soudů. Jedná se o rozhodnutí krajských soudů, které nemají sjednocující charakter. Proti všem těmto rozsudkům byly podány kasační stížnosti s tím, že rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 25. 11. 2022, č. j. 55 A 25/2022-81, byl již citovaným rozsudkem NSS ze dne 30. 3. 2023, č. j. 4 Azs 19/2023-34, zrušen. Právě argumentaci spočívající v odkazu na velkou vzdálenost mezi Českou republikou a Vietnamem NSS označil za paušalizující a odporující smyslu upuštění od povinnosti osobního podání žádosti v odůvodněných případech (srov. bod 35 rozsudku). Stejně tak NSS odmítl, že by správní orgány měly porovnávat a odůvodňovat, zda zájem na osobním podání žádosti převažuje nad individuálními a skutkovými okolnostmi. NSS naopak zdůraznil, že úkolem správních orgánů není vysvětlovat žadatelům, v čem spočívá nezbytnost osobního podání žádosti (srov. bod 30). V tomto ohledu lze odkázat rovněž na rozsudek Krajského soudu v Ostravě, pobočky v Olomouci, ze dne 29. 6. 2022, č. j. 60 A 16/2021-35, který k tomu příhodně uvedl, že: „[z]astupitelský úřad proto při posuzování konkrétní žádosti o upuštění od požadavku osobního podání žádosti nemusí obhajovat důvodnost, rozumnost či nezbytnost tohoto požadavku, či dokonce hledat veřejný zájem na splnění této podmínky, ale zabývá se pouze tím, zda žadatel tvrdí a prokazuje existenci důvodů, pro které není výjimečně třeba na osobním podání trvat.“ Žalovaný se přiměřeností napadeného rozhodnutí zabýval a svůj postup řádně odůvodnil, a to rovněž ve světle mezinárodně právních závazků České republiky. Žalovaný uvedl, jaké konkrétní zájmy převažují v tomto případě nad zájmem na ochranu rodinného a soukromého života.

16. Pokud dále žalobce uvádí, že jeho rodina žije z příjmu z podnikání jeho manželky, která při podnikání potřebuje aktivní pomoc a podporu jejího manžela, tak žalovaný uvádí, že s výjimkou skutečnosti, že manželka podniká, nebylo z jeho strany nic dalšího doloženo. Není tedy ani zřejmé, jaké rysy by tato aktivní pomoc či podpora ze strany žalobce měla mít, nelze ji ani presumovat, neboť z podstaty věci je podnikání činností samostatnou, na vlastní účet a odpovědnost (srov. § 420 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů).
17. Žalovaný je přesvědčen, že veškerým nárokům na řádné posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života dostal a jeho napadené rozhodnutí ob stojí, a to rovněž ve světle mezinárodně právních závazků České republiky. Žalobce ve správním řízení, ani nyní v případě žaloby, neuvedl a nedoložil žádnou konkrétní skutečnost, pro kterou by osobní podání žádosti bylo nepřiměřené, resp. bylo zbytečně tvrdé a nerozumné.
18. Zadruhé pokud se jedná o námitku spočívající v nedostatečném zhodnocení zájmů nezletilých dětí uvedenou v bodě III. b) žaloby, žalovaný uvádí následující.
19. Žalovaný úvodem předesílá, že tato argumentace je velmi úzce spojená s posouzením přiměřenosti zásahu do rodinného života žalobce a jeho rodiny. Žalovaný se nejlepším zájmem dětí zabýval, a to v míře adekvátní zjištěnému skutkovému stavu, ze kterého nevyplývalo, že by výhradně na žalobci byly jeho děti jakkoli závislé. Žalovaný opakovaně připomíná, že žalobce ani v tomto ohledu ve správním řízení nedoložil svá tvrzení, a to v podstatě s výjimkou prosté existence nezletilých dětí, prosté existence rodinného zázemí a skutečnosti, že manželka podniká, podrobnější popis rodinné situace z jeho strany absentuje.

20. Žalovaný již v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobce na území disponuje jak úplnou nukleární rodinou, tak rovněž i rodinou širší, přičemž žalobce údajně sdílí společnou domácnost s manželkou, která zajišťuje rodinu finančně. Taková rodinná situace není zcela nepochybně nijak výjimečná. Skutečnost, že se účastník řízení nemůže věnovat ekonomickým aktivitám z důvodu jeho dlouhodobě nejisté pobytové situace, potom nemůže rozumně svědčit ve prospěch jeho setrvání na území České republiky, neboť v tomto ohledu jeho dočasné vycestování do jeho domovské země nijak nezmění rodinnou situaci. Stejně tak proto nemůže dojít k materiálnímu ohrožení dětí. Pokud se jedná o péči o nezletilé děti, tak žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobce nedoložil, že by péči o děti obstarával výhradně on, a že je možné presumovat, že se o nezletilé děti starají oba rodiče tak, jak se předpokládá u výkonu rodičovské odpovědnosti. Žalovaný uvedl, že nezletilé děti žalobce (ani manželka) nemusí vycestovávat na území Vietnamu a mohou setrvat v socioekonomickém prostředí, na které jsou zvyklé. Žalovaný rovněž posoudil možnosti péče manželky o děti v případě, že by tato byla ztížena jejím podnikáním. K tomu žalovaný uvedl, že jednak v průběhu správního řízení nebylo zjištěno, že by její podnikání mělo bránit či omezovat péči o děti, ani že by manželce nemohla případně s péčí vypomoci širší rodina, která na území rovněž pobývá a jak to je běžné, nebo že by nebylo možné umístění mladšího dítěte do školky či za případné pomoci komerčních služeb. Starší dítě má dle vyjádření žalobce již navštěvovat základní školu, a nevyžaduje tedy celodenní péči.
21. Ve správním řízení ani nebyly zjištěny žádné zvláštní potřeby dětí, které by zajišťoval výhradně žalobce.
22. Z výše uvedeného vyplývá, že ve správním řízení nebylo zjištěno, že by bylo možné rozumně očekávat, že dočasným vycestováním žalobce dojde k jakémukoliv ohrožení péče o děti nebo jejich vývoje a výchovy. Dojde pouze k dočasnému fyzickému odloučení žalobce od jeho nezletilých dětí. I nadále však žalobce může zůstat s dětmi v kontaktu např. prostřednictvím videohovorů apod. I v případě jeho vycestování se rodina bude nacházet v situaci, která není výjimečná či mimořádná, natož pak neřešitelná. Žalovaný zdůrazňuje, že není jeho úkolem navrhopvat řešení pobytové situace žalobce, veškerá výše uvedená řešení se však jeví jako schůdná a je pouze na žalobci, jak si celou záležitost se svou rodinou vyřeší.
23. Pokud se jedná o argumentaci žalobce stran odkazu na náleze Ústavního soudu ze dne 14. 4. 2020, sp. zn. IV. ÚS 950/19, na který odkazoval i Krajský soud v Plzni v rozsudku ze dne 25. 11. 2022, č. j. 55 A 20/2022-93, tak žalovaný připomíná náleze Ústavního soudu ze dne 31. 3. 2021, sp. zn. II. ÚS 1276/2020, na který žalovaný odkázal rovněž v napadeném rozhodnutí a který zohlednil právě náleze, kterým Ústavní soud rozdělil právní řízení do kategorií podle typu dopadu na dítě. Ústavní soud řízení o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti posoudil na spodní hranici třetí kategorie a uvedl, že v daném případě: „správní orgány i správní soudy se zevrubně zabývaly rodinnou situací stěžovatele a otázkou, zda nepřiznání výjimky z pravidla osobního podání žádosti o povolení k pobytu může mít nepřiměřeně tvrdé dopady na rodinu stěžovatele, zejména jeho nezletilé děti. Zájem nezletilých dětí na tom, aby o ně pečovali oba rodiče a aby nebyla rodina (být pouze na přechodnou dobu) rozdělena, správní orgány a správní soudy vyvažovaly s legitimním zájmem státu na tom, aby stěžovatel legalizoval svůj pobyt v České republice a aby příslušný zastupitelský úřad, jenž je nejlépe seznámen se specifickými místními poměry ve státě původu stěžovatele, mohl řádně posoudit stěžovatelovu žádost o udělení povolení k dlouhodobému pobytu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5.

2017 č. j. 10 Azs 153/2016- -62). Pokud příslušné správní úřady a správní soudy dospěly k závěru, že s ohledem na specifické skutkové okolnosti případu převažuje legitimní zájem na tom, aby stěžovatel podal žádost o udělení povolení k dlouhodobému pobytu standardním způsobem podle § 169d odst. 1, 2 zákona o pobytu cizinců, z ústavněprávního hlediska nelze jejich rozhodnutím nic vytknout.“ Napadené rozhodnutí obsahuje co do podrobnosti odůvodnění obdobné odůvodnění, a mělo by tedy dle žalovaného obstát. Nadto, žalobce poukázal na nálezy Ústavního soudu, které sice řešily případy spadající do třetí kategorie, ale tyto případy byly skutkově odlišné i mj. tím, že se nejednalo o případy na spodní hranici třetí kategorie, ale o případy, kdy měl být uložen trest odnětí svobody. V odkazovaném případě se dokonce jednalo o případ stěžovatele pečujícího o syna, jehož matka a sourozenec byli usmrceni při autonehodě, kterou způsobil právě stěžovatel, a tento měl následně z důvodu výkonu trestu odnětí svobody být od syna rovněž oddělen. Příklad žalobce je v tomto ohledu skutkově diametrálně odlišný. Nadto se v tomto případě o žádné uložení trestu či nové povinnosti nejedná, jedná se o dočasné vycestování žalobce coby splnění povinnosti, kterou stanovil přímo zákon s tím, že ve výjimečných případech je možné od podmínky osobního podání žádosti upustit.

24. V této souvislosti nelze ani pominout, že žalobce strávil významnou část svého života odloučen od svých dětí z důvodu jím páchané trestné činnosti, kdy se o své děti starat nemohl a jeho rodina situaci přesto zvládla. Pokud žalobce tuto argumentaci přirovnává k tvrzení, že „přežije-li člověk jednu ránu nožem do břicha, je jistě přiměřené a zdraví neohrožující zasadit mu druhou[,]“ tak ji žalovaný shledává zbytečně emotivní, zavádějící a nemístnou. Není zřejmé, co se tímto argumentem snaží žalobce říct. Zcela nepochybně však není možné chápat požadavek přiměřenosti tak, že se jedná o požadavek absolutní, tj. že jakýkoliv zásah do rodinného a soukromého života je nepřiměřený. Ne každý zásah do života nezletilých dětí představuje pomyslný absolutní důvod, pro který by se na žalobce neměly vztahovat zákony. Jakkoli lze pojednávat o tom, jaká by byla idylická rodinná situace žalobce, zásah do života nezletilých dětí žalobce dočasným vycestováním nebude natolik intenzivní, aby převážil nad trváním na požadavku na osobním podání žádosti, jak žalovaný řádně odůvodnil v napadeném rozhodnutí.
25. Zásah do života nezletilých dětí žalobce je navíc neodmyslitelně spojen právě s trestní minulostí žalobce. S tím, že jím páchaná trestná činnost může mít v budoucnu negativní dopady na jeho rodinu, žalobce nepochybně počítat mohl a měl a toto řízení je ostatně dalším důsledkem jeho protiprávního jednání v minulosti. V této souvislosti lze připomenout bod 22. rozsudku NSS ze dne 27. 2. 2020, č. j. 8 Azs 351/2018-50, který uvedl, že: „[l]ze doplnit, že podmínka osobního podání žádosti, jakož i oprávnění zastupitelského úřadu při posuzování důvodů pro upuštění od této povinnosti nijak nezpochybňuje ani neeliminuje právo na sloučení rodiny zakotvené v uvedené směrnici ani práva vyplývající z Listiny a Úmluvy o právech dítěte. Nutno připomenout, že stěžovatel pobýval na území České republiky nelegálně, tedy vlastním zaviněním se ocitl v situaci, kdy musí respektovat pravidla pro získání pobytového oprávnění z pozice cizince, který nemá na území České republiky pobyt legalizován. Důsledkům takové situace jsou pak vystaveny i nezletilé děti stěžovatele. Nemůže tak být dotčen ani zájem dítěte garantovaný článkem 3 a 9 Úmluvy o právech dítěte, když stěžovatel vědomě pobýval na území bez pobytového oprávnění a následně neprokázal, že osobní podání žádosti je pro stěžovatele a jeho rodinu nepřiměřeně zatěžující.[...] Nejde však o neřešitelnou situaci. Je na stěžovateli a jeho manželce, aby uspořádali osobní záležitosti tak, aby se chodu rodiny odcestování stěžovatele na

přechodnou dobu dotklo co nejméně.“ Závěr soudu lze vztáhnout rovněž na případ žalobce.

26. Případ žalobce je nutné posuzovat i z hlediska jeho pobytové situace, a právě okolnost, že dlouhodobě otálel s řešením nejistého pobytového statusu, je v dané věci tím, co nad zájmem nezletilých dětí a rodinného života převažuje. Jak výstižně konstatoval Městský soud v Praze v obdobném případě v recentním rozsudku ze dne 15. 3. 2023, č. j. 14 A 229/2021-60: „Správní orgány správně zhodnotily, že zájem státu na standardním řešení nelegálního pobytu cizince v konkrétní věci nevyváží ani přítomnost nezletilých dětí, neboť jejich situace je ustálená a odloučení od otce nepředstavuje jejich reálné ohrožení.“
27. Nutno dále podotknout, že jakkoli žalobce svou námitku ohledně nezohlednění nejlepšího zájmu jeho nezletilých dětí směřoval zejména na formalistický postup správního orgánu, tak v jejím rámci žalobce po věcné stránce netvrdí ani nedokládá žádný konkrétní zájem jeho nezletilých dětí, který by byl narušen, a to s výjimkou vyrůstání jeho nezletilých dětí v úplné rodině. Tento zájem však ve správním řízení byl zohledněn mj. i v rámci vypořádání přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života. Žalovaný konkrétně zohlednil v napadeném rozhodnutí mj. zájem dětí na setrvání v jim známém socioekonomickém prostředí, zájem dětí na udržení vazeb v rámci užší a širší rodiny, zájem dětí na zajištění řádné péče, vzdělání, výchovy a vývoje.
28. S ohledem na výše uvedené žalovaný považuje tuto námitku za nedůvodnou.

IV.

Ústní jednání

29. V rámci ústního jednání účastníci setrvali na svých dosavadních tvrzeních.

V.

Posouzení věci soudem

30. V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

VI.

Rozhodnutí soudu

31. Žaloba není důvodná.
32. Soud úvodem předesílá, že formulace žalobních bodů v žalobě se z valné většiny shoduje s argumentací, kterou žalobce uplatnil v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí. Na obsah odvolacích námitek reagoval žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí, přičemž v této souvislosti soud konstatuje, že žalovaný tak učinil precizním způsobem, když podrobně a pečlivě uvedl logické důvody, jež vyvrátily jednotlivá tvrzení žalobce obsažená v odvolání. Žalovanému tedy nebylo třeba cokoli vytknout, a soud tak v tomto směru plně odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí [k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130 (k dispozici na www.nssoud.cz), podle kterého „(...) je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-

li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil.“]

33. Podle § 169d odst. 3 věty první zákona o pobytu cizinců platí, že „S výjimkou žádosti nepřijatelných podle § 169h odst. 1 písm. b) a § 169h odst. 3 může zastupitelský úřad v odůvodněných případech od povinnosti osobního podání žádosti upustit, pokud současně s doručením žádosti cizinec doloží důvody pro upuštění od povinnosti osobního podání žádosti.“
34. Jestliže žalobce v prvé řadě tvrdí, že žalovaný pochybil, když uzavřel, že v projednávaném případě nedošlo k naplnění neurčitého právního pojmu „odůvodněný případ“ podle právě citovaného ustanovení, pak soud se s tímto tvrzením neztotožnil, naopak má za to, že tento závěr žalovaného je zcela v souladu s konstantní rozhodovací praxí Nejvyššího správního soudu. Náhled zdejšího soudu jednoznačně podporuje i judikatura odkazovaná samotným žalobcem v průběhu jednání soudu, konkrétně jde o rozsudek kasačního soudu ze dne 27. 11. 2023, č. j. 3 Azs 163/2022, v němž NSS uvážil, že „judikatura Nejvyššího správního soudu dovodila, že možnost upustit od osobního podání žádosti je možností výjimečnou a mělo by se k ní přistupovat v případech, kdy by bylo trvání na osobním podání žádosti tvrdé či nerozumné (srov. např. rozsudky ze dne 11. 8. 2015, č. j. 6 Azs 77/2015 - 36, ze dne 27. 7. 2016, č. j. 10 Azs 219/2015 - 67, a ze dne 8. 9. 2016, č. j. 10 Azs 163/2016 - 37). (...) Důvodem pro upuštění od osobního podání žádosti mohou být i specifické rodinné poměry žadatele o pobytové oprávnění (např. závažné zdravotní postižení jeho dětí, kvůli němuž není spravedlivé po něm požadovat jejich delší odloučení).“ Naopak na posouzení věci nemají vliv žalobcem v žalobě citované rozsudky Krajského soudu v Plzni, které byly překonány judikaturou Nejvyššího správního soudu, na kterou odkazuje žalovaný ve svém vyjádření.
35. S ohledem na skutečnost, že žalobce vztahoval jím tvrzenou „odůvodněnost“ své situace ke svým rodinným poměrům a nejlepšímu zájmu nezletilých dětí, soud ve shodě s žalovaným, resp. prvoinstančním orgánem, má za jednoznačně za to, že rodinné poměry žalobce nejsou nijak specifické a nemohou tak naplnit shora uvedený pojem „odůvodněný případ“. Je třeba si uvědomit, že žalobce krom nezletilosti svých dětí, což ovšem nepředstavuje nijak zvláštní okolnost, odlišující žalobce od řady jiných žadatelů o pobytové oprávnění, neuvedl nic, co by zakládalo výjimečnost jeho poměrů, resp. poměrů nezletilých dětí – viz např. kasačním soudem zmiňované zdravotní postižení apod. Za této situace správní orgány nepochybily, když uzavřely, že o „odůvodněný případ“ se nejedná a neupustily od osobního podání žádosti.
36. Žalobce dále namítal, že správní orgány pochybily, když nedostatečně zkoumaly přiměřenost dopadu rozhodnutí do jeho rodinného a soukromého života. Ani tato žalobní námitka není důvodná. Je nezbytné zdůraznit, že prvoinstanční rozhodnutí i napadené rozhodnutí obsahují pasáž, v níž jsou popsány poměry žalobce a jeho rodiny, přičemž správní orgány tyto okolnosti srozumitelně vyhodnotily a dospěly k závěru, že zamítnutí žádosti nepředstavuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce. Soud se se závěry správních orgánů ztotožňuje. Jak z žaloby, tak z odvolání je patrné, že žalobce spatřuje zásadní faktor, který by měl převážet nad zájmem České republiky, aby opustil její území v tom, že se zde nachází jeho rodina včetně nezletilých dětí. V tomto směru je nezbytné zdůraznit, že pobytové oprávnění rodiny žalobce není od jeho osoby nijak odvislé, v důsledku odchodu žalobce z území ČR tak nedojde k narušení práva zbylých členů rodiny zde setrvat, k narušení jejich pobytu nemůže dojít ani po ekonomické stránce, když manželka žalobce podniká a má zabezpečen stabilní příjem. Jediné, co zasáhne do chodu rodiny, je odchod otce, tj. žalobce, jedná se však o skutečnost, která není přičitatelná České republice a jejím orgánům, ale výlučně žalobci samotnému.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

V této souvislosti je na žalobci, aby učinil rozhodnutí, co je v nejlepším zájmu jeho rodiny – setrvat na území ČR v jeho nepřítomnosti či odcestovat s ním do jeho domovského státu. Na shora uvedených úvahách nemůže nic změnit ani další argument obsažený v žalobě týkající se délky řízení o žádosti o zaměstnaneckou kartu – pokud by délka byla excesivní a porušovala zákonem předvídaný rámec pro toto řízení, právní řád zná prostředky, jimiž se žalobce může domoci ochrany svých práv.

37. Žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VII.

Náklady řízení

38. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, když měla ve věci plný úspěch. Jelikož žalované žádné důvodně vynaložené náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nežádala jakoukoli jejich náhradu, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň dne 9. ledna 2024

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
předseda senátu